

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. Сливен, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева

Членове: Мартин Цв. Сандулов
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Г.
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20232200500158 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

*Обжалвано е първоинстанционно решение № 30/28.03.2023г. по гр.д. № 620/2022г. на КРС, с което е **отхвърлен** като неоснователен предявеният от М. Д. О., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, чрез адв. К. Т. от ВТАК, с адрес на адвокатска кантора: ****, срещу „Банка ДСК“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, чрез юрк. Р. И., с адрес за кореспонденция: ***, частичен иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 1 000 лв. /хиляда лева/ от пълния размер от 30 000 /тридесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, които са пряка последица от незаконосъобразното поведение на ответника във връзка с изпълнение на запорни съобщения и превеждане на несеквестрируеми доходи по изпълнително дело № 581 на ЧСИ И.Ц., ведно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху вземането, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното и изплащане и са присъдени разноските по делото на ответника.*

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство.

*Във въззивната жалба въззивникът твърди, че **обжалваното решение е недопустимо**, видно от неговата мотивационна част, поради нарушаване на логическите и емпиричните правила за изграждане на съжденията при извършване на системния анализ, който не отразява действителното правно положение между страните по делото.*

Заявява, че съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 17.07.2001г. на ОСГК на ВКС и с оглед променената същност на въззивната инстанция - дейността ѝ е аналогична с тази на първата, като без да я повтаря, представлява нейно продължение от въззивния съд и с аргумент от Тълкувателно решение № 1 /2013г. на ОСГТК на ВКС се приема, че посоченото разрешение е актуално и при действащия понастоящем ГПК, тъй като въззивният съд, макар и при условията на ограничен въззив, продължава да е инстанция по същество, чиято дейност има за предмет разрешаване на самия материалопробен спор. Сочи, че по делото е налице явната необходимост от преодоляване на дисбаланса при приложение на основните начала на гражданския процес при практическото прилагане от първоинстанционния съд на възприетото от ТР № 1/2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС разрешение на служебно начало, при което съдът съдейства на страните за изясняване на делото от фактическа страна /чл. 7, ал. 1, изр. 2 ГПК/; състезателно начало, чиято основна характеристика е свързана с необходимостта заинтересуваните страни да посочат фактите, на които основават исканията си и да проведат доказване на тези факти /чл. 8 ГПК/; осигуряване на равенство на страните при упражняване на тези им процесуални права /чл. 9 ГПК/; създаване по този начин на предпоставки за установяване на истината относно фактите, които са от значение за решаването на делото /чл. 10 ГПК/.

По-нататък, по повод допустимостта на обжалвания съдебен акт, въззивникът заявява, че неговата недопустимост се изразява, в това че първоинстанционният съд е нарушил съществено принципа на диспозитивното начало и абстрактното право на правосъдие в неговата проявна форма - правото на страната по делото да получи желаното съдебно решение.

Първоинстанционният съд не си е изпълнил задължението, съгласно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013г. по т.д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, както и съгласно разпоредбата на чл. 5 от ГПК, която вменява на съда задължение да осигури точното прилагане на закона в хипотезата, когато следва да намери приложение установена в публичен интерес материалноправна норма, а не диспозитивно право. Доколкото основната функция на съда е да осигури прилагането на закона, тази му дейност не може да бъде обусловена от волята на страните, когато следва да се осигури приложение на императивен материален/процесуален закон, установен в обществен интерес. По аналогични съображения ограниченията в дейността на въззивната инстанция не следва да се прилагат и в хипотезата, когато осъществяването на въззивните функции при защитата на правата на някои частноправни субекти е дължимо и в защита на друг, публичен интерес. В тези случаи служебното начало следва да има превес над диспозитивното и състезателното начало. Затова, когато законът е възложил на съда служебно да следи за интереса на някоя от страните в процеса.

Въззивникът сочи по-нататък, че провеждането на изпълнителен процес върху несеквестрируемо право е недопустимо и нормите, които уреждат несеквестрируемостта, са императивни. Несеквестрируемостта се състои в това, да не бъде третирано едно лице антихуманно тогава, когато не е изпълнило доброволно свое имуществено задължение и когато по искане на негов кредитор се пристъпи към принудително изпълнение. Целта е да се гарантира на длъжника, че принудата върху него ще бъде упражнена в такива рамки, които да не застрашават съществуването му и възможността да преживява нормално за в бъдеще, което процесуалният закон му дава гаранцията.

Оплаква се, че съдът не е приложил императивна правна норма, тази на чл. 446а от ГПК, с оглед приетата от него фактическа обстановка. Също така сочи, че по-рано /в Решение № 905 от 27.03.1958г. по гр. дело № 5471/1957г., IV г.о. на ВС/ се е приемало, че противоречието на решението със свръхповелителни и повелителни правни норми го прави нищожно, но доколкото това становище не се възприема в новата съдебна практика и с оглед общественения интерес, то включването му в понятието за „очевидна неправилност“ е напълно обосновано, което е толкова тежък порок,

колкото тях, и въведеното с нормата на чл. 6 от ГПК диспозитивно начало не изключва служебното задължение на съда да извършва валидни процесуални действия по движение и приключване на делото, в който смисъл е и ТР № 1/201 Ог. по тълк. д. № 1/2009г. на ОСГТК на ВКС.

В обобщение въззивникът заявява, че като не се с произнесъл по всичките му искания и възражения и най-вече, изложени в писмената му защита по чл. 149, ал. 3 ГПК, първоинстанционният съд се е отклонил от задължителните указания в ППВС № 1/1953г., ППВС № 7/1965г. и ППВС № 1 /1985г., според които за него съществува задължение да обсъди в мотивите си и да се произнесе по всички редовно заявени и поддържани от страните доводи и възражения, от които зависи правилното разрешаване на спора по делото, като тези задължителни указания в цитираните постановления са актуални и при действието на приетия през 2007г. ГПК.

С оглед всичко изложено въззивникът моли въззивния съд на основание чл. 269, във вр. с чл. 270, ал. 3 от ГПК и съгласно т. 9 от ППВС № 1/1985г. да обезсили обжалваното решение на КРС и да върне делото на първоинстанционния съд за разглеждане и решаване от друг съдебен състав на съда и да се прознесе за разносните и адвокатското възнаграждение пред въззивната инстанция, които претендира за присъждане.

Отделно от това допълнително сочи, че ако въззивната инстанция приеме, че атакуваният съдебен акт е непопустим, тъй като решение е постановено в нарушение на чл. 5 и чл. 6 от ГПК, не може да възникне задължение на въззивната инстанция да реши спора по същество, което би означавало делото да бъде разгледано по същество само от една инстанция, в нарушение на процесуалните норми, и би довело до нарушаване правото на страните на справедлив процес по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЕКПЧОС.

В тези рамки въззивникът заявява, че иска въззивната инстанция да се произнесе относно релевираното основание за порочност на обжалваното първоинстанционно решение и в този смисъл е искането му по чл. 269 от ГПК, да се обсъдят доводите и доказателствата, относими към конкретно въведеното **основание за недопустимост** на атакувания акт, за която въззивната инстанция по начало следи служебно.

Във въззивната жалба няма направени нови доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК насрещната страна е подала отговор, с който заявява, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционният съд правилно, обосновано и законосъобразно е постановил своето решение, след задълбочено обсъждане на целия обем от налични доказателства в тяхната съвкупност и цялост. Въззиваемият счита, че в хода на първоинстанционното производство ищецът не е успял да докаже по безспорен начин наличие на неимуществени вреди като пряка и непосредствена последица от поведението на служителите на банката на 05.09.2022г. липсата на един от фактите на сложния фактически състав на чл. 49 от ЗЗД обуславя неоснователността на иска до какъвто правен извод е достигнал първостепенният съд и въззиваемият заявява, че е съгласен с него. Счита, че правилно са определени и разноските по делото.

С оглед изложеното въззиваемият моли да не се уважава въззивната жалба, а атакуваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за тази инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

В отговора няма направени нови доказателствени или други процесуални искания.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з., въззивникът, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа жалбата, оспорва отговора и иска обезсилване или отмяна на атакуваното решение. Представя и писмено становище, претендира разноски по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА, представя списък по чл. 80 от ГПК.

В с.з. за въззиваемото дружество, редовно призовано, не се явява процесуален представител по закон, явява се процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 3 от ГПК, който оспорва въззивната жалба и поддържа всички свои аргументи, изложени в отговора. Моли въззивната инстанция да потвърди атакуваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за тази инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес

от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

Въведените с въззивната жалба оплаквания за недопустимост на съдебния акт, не намират потвърждение.

Недопустимостта на съдебния акт има обективно изражение, което се извлича от общите процесуални правила и от разпоредбата на чл. 270 от ГПК - решението е недопустимо при неподведомственост или неподсъдност на спора, ако е разгледан непредявен иск, по отношение на неучастващо или неправосубектно лице, без участието на задължителни другари при неправилно конституирани страни, или ако е постановен свръхпетитум.

Такива пороци също не са налице в атакуваното решение, поради което е неоснователно и искането за обезсилването му като недопустимо.

Релевираните оплаквания за нарушения при прилагане на основните начала на гражданския процес от първоинстанционния съд не могат да обоснват сами по себе си недопустимост на акта, ако липсва някоя от горните ѝ форми, а единствено неговата неправилност. Основните принципи на гражданското съдопроизводство, свързани с диспозитивното и служебното начало от една страна и със състезателното начало и равенството на страните от друга, чиито общи рамки са очертани в нормите на чл. 6, чл. 7, чл. 8 и чл. 9 от ГПК, се обективират в процесуалните действия, допуснати и извършени от съда и от страните. Последните, от своя страна, водят до крайната цел на производството и осъществяване на същинската правораздавателна функция на съда – след установяване на истината, при спазване на материалноправните норми и по вътрешно убеждение, да разреши правния спор, с който е сезиран. Поради това всяко нарушение на някой от горните принципи води единствено до ненадлежно установяване на обективната истина, съответно – до неправилно разрешаване на спора, а от своя страна неизясняването на правнозначимите факти се дължи на несъбиране на всички годни, допустими и относими доказателствени средства. Тези пороци, както вече се посочи, обуславят неправилност, а не недопустимост на крайния съдебен акт, но въззивникът

не сочи кои факти от обективната действителност не са доказани, какви доказателства не са били събрани за установяването им и не прави искане за ангажиране на доказателствени средства. В случая липсват такива нарушения от страна на първостепенния съд. Той е извършил надлежно всички процесуални действия предвидени в чл. 141 – 146 от ГПК – докладвал е исковата молба, както и отговора на другата страна, изяснил е на страните обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и възражения и е дал вярната правна квалификация на иска, като я е извел от конкретните и еднозначни твърдения, заявени с исковата молба, показващи как ищецът сам характеризира спорното материално отношение и от какви основания претендира, че черпи права. Първоинстанционният съд е определил подлежащите на доказване факти и е разпределил доказателствената тежест между страните, като се е произнесъл по направените доказателствени искания. Разгледал е всяко искане, като е изолирал идентичните и ненуждаещи се от доказване факти, твърдени от двете страни, и е поставил на доказателственото поле тези факти, от наличието на които позоваващата се на тях страна черпи изгодни за себе си правни последици. Допуснал е своевременните доказателствени искания за ангажиране на относими и необходими доказателства, отказал е събиране на неотносимите. Събрал е допуснатите доказателства по правилата, предвидени в ГПК и е извел фактическото положение от съвпадащите, подкрепящи се, кореспондиращи помежду си и взаимнодопълващи се доказателства, извлечени от съответните им носители, които е ценил поотделно и в тяхната съвкупност, като ги е кредитирал съобразно придадената им от закона доказателствена сила. Осигурил е на страните пълна и равна възможност за защита в производството. Следва да се посочи още, с оглед въведеното с въззивната жалба оплакване, че съдът не дължи произнасяне по нови твърдения и възражения, направени с писмената защита, тоест – след приключване на съдебното дирене, тъй като те са преклудирани.

В обобщение настоящият въззивен състав счита, че постановеното от КРС решение е допустимо и няма основание за неговото обезсилване.

По отношение правилността на обжалвания съдебен акт въззивната инстанция е ограничена единствено от посоченото в жалбата съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, а в случая въззивникът не е посочил нито

едно конкретно обстоятелство или основание, което да сочи на неправилност и единствените релевирани оплаквания са свързани с твърдяна недопустимост на първоинстанционното решение.

Въпреки това, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно, постановено при вярно и обективно формирана фактическа обстановка и в съответствие с приложимите към нея материалноправни разпоредби, поради което следва да бъде потвърдено. Не е доказано едновременното наличие на всички, само обективни елементи на сложния фактически състав на деликта, въведени в хипотезата на чл. 49 от ЗЗД, а именно – деяние – действие или бездействие, вреда, причинна връзка между тях, противоправност на деянието и авторство на лице, на което е възложена определена работа, като вината на последното се презумира. Твърдяните противоправни действия на служители на ответната банка са редовно превеждане на несеквестрируеми суми от сметката му въз основа на наложен от ЧСИ заповед по изпълнителното дело, по което ищецът е длъжник. Такива действия не са установени, липсва нарушение на разпоредбите на чл. 446 и чл. 446а от ГПК. Единственият случай на преведена сума, надхвърляща несеквестрируемата част с 468, 44 лв. е на 05.09.2022г., като грешката е констатирана незабавно и на 15.09.2022г. тя е била възстановена.

Твърдяните от ищеца вреди са за целия период на принудително изпълнение върху запорираната му сметка и са формулирани така - перманентен стрес при работа с пациенти в спешни случаи, негативни изживявания, уронване на добро име /дискредитиране/ пред колеги и от една страна не се установява системно удържане на несеквестрируем доход, от друга - не може да се намери пряка причинна връзка на така описаните вреди с погрешно удържаната и незабавно възстановена сума от 468, 44 лв., а какви вреди са били претърпени от точно от последното действие, не е посочено и доказано. За периода от налагането на заповед на 13.12.2021 г. върху банковите сметки на ищеца в ответното дружество, до завеждането на исковата молба, банката е била уведомена от ЧСИ да не го изпълнява по отношение на несеквестрируемата част от трудовото възнаграждение съгл. чл. 446а от ГПК и всички преведени от третото задължено лице суми са били от секвестрируемата част от наличностите по сметката му. Така

липсват няколко от изискуемите елементи на фактическия състав на неправомерното увреждане – противоправност, вреда и причинна връзка, поради което искът е изцяло неоснователен и заявената частична претенция от него за заплащане на обезщетение в размер на 1000 лв. следва да бъде отхвърлена като такава. Отхвърлена като неоснователна следва да бъде и акцесорната за присъждане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху главницата от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане.

Така, щом правните изводи на двете инстанции съвпадат, въззивният съд намира, че липсват и основания за отмяна на обжалвания съдебен акт.

Жалбата следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното решение - потвърдено.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноси и за тази инстанция следва да бъде възложена на въззивника и той следва да понесе своите както са направени и заплати тези на въззиваемия в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно решение № 30/28.03.2023г. по гр.д. № 620/2022г. на КРС.

ОСЪЖДА М. Д. О. да заплати на „Банка ДСК“ АД, гр. София направените разноси по делото за тази инстанция в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____